

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.772 van 30 april 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 3 februari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 9 januari 2009 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoeker ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. OMANUKWE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn.

Op 20 oktober 2000 vraagt verzoeker de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 20 augustus 2001 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen voormelde beslissing van 20 augustus 2001 dient verzoeker een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 2 september 2003 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Tegen voormelde beslissing van 2 september 2003 dient verzoeker een beroep in bij de Raad van State.

Op 19 april 2007 verwerpt de Raad van State voormeld beroep bij arrest nr. 170.135.

Op 27 augustus 2007 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 4 september 2007 maakt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken het dossier over aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 6 maart 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen voormelde beslissing van 6 maart 2008 dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 11 juni 2008 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep bij arrest nr. 12.470.

Op 9 oktober 2008 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 19 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 16 december 2008 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in.

Op 9 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

Overwegende dat de betrokkene op 20.10.2000 een eerste asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing 'niet ontvankelijk' werd genomen op 04.09.2003 vanwege het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen; overwegende dat de betrokkene op 27/08/2007 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem op 10.03.2008 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen; overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 13.06.2008 een bevestigende beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' voor betrokkene nam; overwegende dat de betrokkene op 09.10.2008 een derde asielaanvraag indiende die werd afgesloten op 19.11.2008 met een beslissing 'weigering van in overwegingname' vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken; overwegende dat de betrokkene op 16.12.2008 een vierde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst; overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de motieven waarom hij zijn land van herkomst heeft verlaten waarbij dient opgemerkt te worden dat deze motieven reeds tijdens zijn vorige asielaanvragen werden behandeld en telkens negatief werden afgesloten; overwegende dat de betrokkene een document van de Tokyo Baptist Church waarin staat vermeld dat de betrokkene in oktober 1993 werd gedoopt waarbij dient opgemerkt te worden dat dit document niet van die aard is dat het zijn voorgaande beslissing kan wijzigen; overwegende dat de betrokkene een kopie van het paspoort van zijn vrouw naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene dit document reeds naar voren heeft gebracht bij de behandeling van zijn derde asielaanvraag die desalniettemin negatief werd afgesloten; overwegende dat betrokkene bij zijn

huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15 december 1980.

*De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.
(...)"*

2. Rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoeker stelt dat uit constante rechtspraak van de Raad van State volgt dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de minister van Migratie- en asielbeleid, of diens gemachtigde, ertoe verplicht om te onderzoeken, aan de hand van een nieuw neergelegd stuk, of de vreemdeling voorheen dezelfde verklaring heeft afgelegd en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en vervolgens verwijst verzoeker naar arresten van de Raad van State.

Verzoeker wijst erop dat de beoordelingsbevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aan de minister of diens gemachtigde toekent, beperkt is tot een onderzoek of de aangebrachte gegevens nieuw zijn en dat de minister enkel moet uitmaken of de als nieuw voorgestelde gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedures dan wel een nieuw bewijs aanbrengen van een vroegere situatie. Opnieuw verwijst verzoeker naar enkele arresten van de Raad van State.

Na voormelde theoretische uiteenzetting poneert verzoeker dat door de nieuwe gegevens te beoordelen ten opzichte van de criteria van het Verdrag van Genève of ze als ongeloofwaardig te beoordelen, de minister deze gegevens in aanmerking neemt en hij na afloop van dit onderzoek artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet niet meer kan toepassen, maar over de asielaanvraag uitspraak dient te doen krachtens artikel 52 van de Vreemdelingenwet. Opnieuw verwijst verzoeker naar een arrest van de Raad van State.

Verzoeker vervolgt dat hij ter ondersteuning van zijn nieuwe asielaanvraag de volgende stukken heeft neergelegd:

- een certificaat van 1 december 2008 waarin de Tokyo Baptist Church verklaart dat hij in oktober 1993 te Tokyo werd gedoopt als bewijs van zijn bekering tot het Christelijk geloof.
- Een verklaring van het voorzitterschap namens de Europese Unie van 26 september 2008 met betrekking tot de recente verslechtering van de situatie van religieuze minderheden in Iran.

Na het citeren van onderdelen van de motivering van de bestreden beslissing, stelt verzoeker dat de verwerende partij niet onderzoekt of het tweede document dat hij voorlegde, namelijk de verklaring van de Europese Unie, geldt als een nieuw gegeven dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève. Verzoeker vervolgt dat de verwerende partij ook niet motiveert waarom ze het onderzoek van het tweede neergelegde document waartoe ze verplicht is op grond van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet niet voert. Verzoeker verwijst in referentie naar een arrest van de Raad van State.

Verzoeker vervolgt dat de verwerende partij het eerste stuk dat hij neerlegde, namelijk het doopcertificaat van 1 december 2008, wél in aanmerking neemt als een nieuw gegeven doordat ze dit stuk beoordeelt ten opzichte van de criteria voor de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (het voorwerp van de voorgaande beslissing in verzoekers asielprocedure). Verzoeker is van mening dat de verwerende partij, na afloop van het onderzoek van dit doopcertificaat, het artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet niet meer kon toepassen, maar dat zij diende over de asielaanvraag uitspraak te doen krachtens artikel 52 van de Vreemdelingenwet. Opnieuw verwijst verzoeker in referentie naar een arrest van de Raad van State.

Vervolgens poneert verzoeker dat beide nieuwe gegevens, die verzoeker ter ondersteuning van zijn nieuwe asielaanvraag neerlegt, wél pertinent zijn om de beslissingen in de laatste fase van de voorgaande procedure, omtrent zijn hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een andere wending te geven. Verzoeker stelt vast dat in de laatste fase van voorgaande procedure zijn asielaanvraag werd afgewezen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen omdat hij:

- (i) *'geen elementen heeft aangebracht die de bedriegelijkheid vastgesteld in zijn eerste asielaanvraag weerleggen' 'niet aantoont een overtuigd christen te zijn in België en zijn kennis van de Bijbel eerder beperkt is',*
- (ii) *'zijn ingeroepen vrees voor de doodstraf omwille van zijn bekering van de Islam naar een andere godsdienst niet overeenstemde met de informatie waarover het Commissariaat generaal beschikt en waaruit blijkt dat niet kan gesproken worden van een actief vervolgingsbeleid voor bekeerlingen die hun bekering in de privé-sfeer belijden'*

Verzoeker vervolgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om gelijkaardige redenen heeft bevestigd:

- (i) *'Verzoeker geen overtuigende argumenten aanbrengt die de vaststellingen van de bestreden beslissing ... weerleggen'*
- (ii) *'het feit van algemene bekendheid is dat "Mortad", de Perzische term voor apostasie of geloofsverzaking, weliswaar door de Sharia bestempeld wordt als de ultieme zonde, doch er geen wetsartikel bestaat in het Iraanse Wetboek van Strafrecht dat apostasie bestraft zodat een rechter geen straf kan uitspreken omwille van apostasie omdat hij enkel iemand kan bestraffen op basis van een wetsartikel'*

Verzoeker vat samen dat in de laatste fase van zijn voorgaande procedures zijn asielaanvraag aldus werd geweigerd omdat hij er ten eerste niet in slaagde om de vastgestelde tegenstrijdigheden omtrent zijn Christelijke geloofsovertuiging te weerleggen, en omdat hij ten tweede niet kon aantonen dat hij werkelijk ernstig gevaar opliep voor vervolging bij eventuele terugkeer naar Iran omwille van zijn bekering van de Islam tot het Christendom.

Verzoeker geeft aan dat in het certificaat van 1 december 2008 de heer D.F., senior pastoor van de Tokyo Baptist Church, getuigt dat hij een lid was van zijn kerk en in oktober 1993 in zijn kerk werd gedoopt. Verzoeker stelt dat hij tijdens de laatste fase van zijn voorgaande asielprocedure niet bij machte was dit bewijs van zijn Christelijke geloofsovertuiging te verkrijgen bij gebrek aan de juiste contactgegevens van de Tokyo Baptist Church, dat hij pas in de loop van november 2008 de Tokyo Baptist Church terug heeft kunnen opsporen, na een zeer uitgebreide zoektocht via het internet. Verzoeker meent dat het certificaat een nieuw bewijs van zijn christelijke geloofsovertuiging is en zeer pertinent is om de tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen hieromtrent te weerleggen.

Aangaande de verklaring van de Europese Unie van 26 september 2008, die hij ter ondersteuning van zijn nieuwe asielaanvraag neerlegde, stelt verzoeker dat deze betrekking heeft op zeer recente verslechtingen van de situatie van religieuze minderheden in Iran en dat in de loop van 2008 het Iraans Wetboek van Strafrecht gewijzigd werd waardoor geloofsverzeking voortaan een misdrijf wordt, bestraft met de doodstraf. Verzoeker citeert vervolgens een persmededeling waarin de Europese Unie haar bezorgdheid over deze evolutie uit. Verzoeker is dan ook van mening dat door het recente karakter van deze evolutie noch de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hiermee rekening heeft gehouden bij de beoordeling van zijn voorgaande asielaanvraag. Verzoeker stelt nog dat de verslechting in Iran van het lot van bekeerlingen, waartoe hij behoort, uiterst pertinent is voor de beoordeling van verzoekers vrees om werkelijk ernstig gevaar voor vervolging op te lopen bij een eventuele terugkeer naar Iran wegens zijn bekering van de Islam tot het Christendom.

In de nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij met betrekking tot het argument dat een document 'verklaring van de Europese Unie van 26 september 2008' werd neergelegd, naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 11 juni 2008 dat stelt dat een *'loutere verwijzing naar algemene rapporten – zonder dat de betrokken documenten aan het verzoekschrift werden gevoegd hoewel er een inventaris der stukken werd opgemaakt – niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming bestaat'*.

In de repliekmemoirie stelt verzoeker dienaangaande dat de verklaring van de Europese Unie wel werd gevoegd bij het verzoekschrift houdende het beroep tot nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verder wenst verzoeker nog te verduidelijken dat de verslechting van de situatie van religieuze minderheden in Iran, met ondermeer de wettelijke omschrijving van geloofsverzeking als een misdrijf bestraft met de dood, het nieuw gegeven uitmaakt. Verzoeker verduidelijkt dat de verklaring van de Europese Unie dient als bewijs van het nieuw gegeven waarmee geen rekening werd gehouden in de laatste fase van zijn asielprocedure.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en naar de feitelijke grondslag, zo wordt er aangegeven waarom de door verzoeker aangebrachte elementen

geen 'nieuwe elementen' zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en als conclusie naar het feit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij die had kunnen voorleggen en waaruit blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging kan laten gelden zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (zie RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Waar de verzoeker betoogt dat hij wel nieuwe elementen heeft aangebracht en wijst op het doopcertificaat dat hij verkregen heeft op 1 december 2008 en naar de verklaring van de Europese Unie van 26 september 2008, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt in casu een onderzoek van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat hij ter ondersteuning van zijn nieuwe asielaanvraag de volgende stukken heeft neergelegd:

- een certificaat van 1 december 2008 waarin de Tokyo Baptist Church verklaart dat hij in oktober 1993 te Tokyo werd gedoopt als bewijs van zijn bekering tot het Christelijk geloof.
- Een verklaring van het voorzitterschap namens de Europese Unie van 26 september 2008 met betrekking tot de recente verslechtering van de situatie van religieuze minderheden in Iran.

Aangaande het eerstgenoemde stuk, met name het doopcertificaat van 1 december 2008, stelt verzoeker dat de verwerende partij dit wel in aanmerking nam als nieuw gegeven doordat ze het stuk beoordeelt ten opzichte van de criteria voor de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker is van mening dat de verwerende partij, na afloop van het onderzoek van dit doopcertificaat, het artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet niet meer kon toepassen, maar dat zij diende over de asielaanvraag uitspraak te doen krachtens artikel 52 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker geeft aan dat in het certificaat van 1 december 2008 de heer D.F., senior pastoor van de Tokyo Baptist Church, getuigt dat hij een lid was van zijn kerk en in oktober 1993 in zijn kerk werd gedoopt. Verzoeker stelt dat hij tijdens de laatste fase van zijn voorgaande asielprocedure niet bij machte was dit bewijs van zijn Christelijke geloofsovertuiging te verkrijgen bij gebrek aan de juiste contactgegevens van de Tokyo Baptist Church, dat hij pas in de loop van november 2008 de Tokyo Baptist Church terug heeft kunnen opsporen, na een zeer uitgebreide zoektocht via het internet. Verzoeker

meent dat het certificaat een nieuw bewijs van zijn christelijke geloofsovertuiging is en zeer pertinent is om de tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen hieromtrent te weerleggen.

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aldus aan de gemachtigde van de minister toekent, is inderdaad, zoals verzoeker terecht voorhoudt, louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Uit de hieropvolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de minister zich beperkt heeft tot het onderzoek of het doopcertificaat al dan niet een nieuw element betrof, zodat verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat de verwerende partij, na afloop van het onderzoek van dit doopcertificaat, het artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet niet meer kon toepassen, maar dat zij diende over de asielaanvraag uitspraak te doen krachtens artikel 52 van de Vreemdelingenwet.

Teneinde te kunnen besluiten tot het al dan niet aanwezig zijn van “nieuwe gegevens” dient de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de aangehaalde gegevens te toetsen aan de voorgaande asielprocedures van verzoeker en het relaas dat hij aldaar naar voor heeft gebracht en tevens de relevantie van de aangehaalde gegevens na te gaan.

Uit de eerste asielprocedure, meer bepaald de beslissing van 2 september 2003 van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, blijkt dat de asielaanvraag van verzoeker niet werd aanvaard doordat de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, inclusief de beweerde geloofsovertuiging, ondermijnd werd door meerdere tegenstrijdige verklaringen. De Raad van State oordeelde op 19 april 2007 in zijn arrest nr. 170.135 dat de Commissaris-generaal zijn beslissing heeft genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens, dat de Commissaris-generaal in casu besloten heeft tot de bedriegelijkheid van de asielaanvraag omdat meerdere tegenstrijdigheden tussen de opeenvolgende verklaringen de geloofwaardigheid van het asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnen en dat de overwegingen waarop de beslissing steunt, bevestigd worden door de stukken van het administratief dossier.

Ook uit de tweede asielprocedure, meer bepaald de beslissing van 6 maart 2008 van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, blijkt dat de asielaanvraag van verzoeker niet werd aanvaard omdat hij geen elementen aangebracht had die de bedriegelijkheid vastgesteld in zijn eerste asielaanvraag weerleggen. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde dat verzoeker geen overtuigende argumenten aanbracht die de vaststellingen van beslissing van de Commissaris-generaal weerleggen.

In het kader van zijn vierde asielaanvraag, tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, antwoordde verzoeker op de vraag welke de nieuwe documenten zijn die hij aanbrengt voor deze nieuwe aanvraag, het volgende:

“(...)

Ik heb een document bij van de Tokyo Baptist Church dat bewijst dat ik gedoopt ben in oktober 1993. Dit document werd me toegestuurd vanuit Japan door de pastoor van de Kerk genaamd D.F. Via internet kon ik de Kerk terugvinden, ik nam vervolgens contact op met de pastoor. Dit was niet makkelijk. Ik heb nog algemene info bij omtrent de vervolging van Christenen in Iran en de situatie tegenover religieuze minderheden in Iran. Ik vond deze informatie op volgende websites:

press.office@consilium.europa.eu, www.opendoors.nl,

<http://hrw.org/english/docs/2006/03/08/nether12776.htm>, www.rferl.org/featuresarticleprint/2006/09/84.

Tussen een boek vond ik nog een kopie van het paspoort van mijn vrouw. Tot nu toe wist ik niet dat ik dit had dus ik kon het niet eerder voorleggen. Mijn vrouw is momenteel nog in Japan en is Japanse van origine.

(...)

Ik werd gedoopt door een Amerikaanse priester maar ik ontving een bewijs van een andere pastoor in dezelfde Kerk. Omdat het moeilijk was om een bewijs te verkrijgen vanuit Japan, stelde ik een priester hier de vraag of ik kon gedoopt worden. Aangezien men maar één keer kan gedoopt worden, besloot ik dit uiteindelijk toch niet te doen.

(...)”

Uit de bepaling van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet volgt dat de gegevens die worden aangevoerd in een tweede asielverzoek betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de eerdere procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). In casu heeft het “nieuw” aangehaalde element betrekking op de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de eerste asielaanvraag, namelijk het feit dat verzoeker beweert gedoopt te zijn. Verzoeker probeert met het nieuw aangebrachte stuk aan te tonen dat hij wel degelijk gedoopt is. Het zich bekeren tot het christendom was een element in het asielrelaas van verzoeker tijdens zijn eerste asielaanvraag. Verzoeker erkent zelfs in zijn inleidend verzoekschrift dat het hier nieuwe bewijzen betreft van de situatie die hij tijdens zijn eerste asielaanvraag ingeroepen heeft (namelijk het gedoopt zijn). Het door verzoeker neergelegde document heeft bijgevolg betrekking op feiten en situaties die reeds onderzocht werden naar aanleiding van de eerste asielaanvraag. Bijgevolg is het element dat verzoeker in zijn vierde asielaanvraag heeft aangebracht (namelijk het neerleggen van een doopcertificaat) weliswaar “nieuw” in de zin dat het nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de bevoegde asielinstanties, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat dit betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Het feit dat een vreemdeling bepaalde gegevens niet kon aanbrengen of vermelden in een eerste asielaanvraag omdat hij er pas later kennis van kreeg, volstaat niet om deze gegevens als nieuw te beschouwen (RvS 3 mei 2001, nr. 95.156).

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de aangevoerde elementen ‘nieuwe gegevens’ uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Hieruit volgt ook dat verzoekers kritiek dat de verwerende partij, na afloop van het onderzoek van het doopcertificaat, het artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet niet meer kon toepassen, niet dienend is daar hij er niet in is geslaagd aan te tonen dat de door hem aangevoerde ‘nieuwe gegevens’, ‘nieuwe elementen’ zijn in de zin van de genoemde wetsbepaling. De verwerende partij kon derhalve naar recht en redelijkheid besluiten dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangehaald. De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven zodat de aangevoerde bepalingen niet geschonden zijn.

Aangaande de verklaring van de Europese Unie van 26 september 2008, stelt verzoeker dat het document geldt als een nieuw gegeven. Verzoeker vervolgt dat de verwerende partij ook niet motiveert waarom ze het onderzoek van het tweede neergelegde document waartoe ze verplicht is op grond van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet niet voert. Verder betoogt

verzoeker dat deze verklaring betrekking heeft op zeer recente verslechtingen van de situatie van religieuze minderheden in Iran en dat in de loop van 2008 het Iraans Wetboek van Strafrecht gewijzigd werd waardoor geloofsverzaking voortaan een misdrijf wordt, bestraft met de doodstraf. Verzoeker is dan ook van mening dat door het recente karakter van deze evolutie noch de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hiermee rekening heeft gehouden bij de beoordeling van zijn voorgaande asielaanvraag. Verzoeker stelt nog dat de verslechting in Iran van het lot van bekeerlingen, waartoe hij behoort, uiterst pertinent is voor de beoordeling van verzoekers vrees om werkelijk ernstig gevaar voor vervolging op te lopen bij een eventuele terugkeer naar Iran wegens zijn bekering van de Islam tot het Christendom. In de repliekmemorie stelt verzoeker dienaangaande nog dat de verklaring wel werd gevoegd bij het verzoekschrift houdende het beroep tot nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verder wenst verzoeker nog te verduidelijken dat de verslechting van de situatie van religieuze minderheden in Iran, met ondermeer de wettelijke omschrijving van geloofsverzaking als een misdadig bestraft met de dood, het nieuw gegeven uitmaakt. Verzoeker verduidelijkt dat de verklaring van de Europese Unie dient als bewijs van het nieuw gegeven waarmee geen rekening werd gehouden in de laatste fase van zijn asielprocedure.

Verzoekers kritiek is gebaseerd op het feit dat de verwerende partij bij het nemen van haar beslissing geen rekening heeft gehouden met een nieuw element, namelijk de verklaring van de Europese Unie van 26 september 2008.

Uit de stukken van administratief dossier, meer bepaald uit het ontvangstbewijs dat verzoeker ontving na het neerleggen van de stukken die zijn vierde asielaanvraag staven en dat hij ondertekende, blijkt dat verzoeker enkel het voornoemde doopcertificaat van 1 december 2008 voorlegde, zoals hij ook aanhaalde bij de vraag welke nieuwe gegevens hij aan te brengen had. Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat bij de aanvraag het doopcertificaat werd gevoegd, alsook nog een kopie van een paspoort van mevrouw O.A., een attest (na de vraag om opnieuw gedoopt te worden in België) getekend door EH G.G. op 8 maart 2007, een attest van het bijwonen van kerkdiensten daterend van 9 november 2004 en de enveloppe van het doopcertificaat. Nergens uit de stukken van het administratief dossier echter blijkt dat verzoeker op enig moment tijdens de procedure van zijn vierde asielaanvraag een verklaring van de Europese Unie van 26 september 2008 neerlegde. De verwerende partij kan aldus niet verweten worden dit element niet te hebben weerhouden.

Waar verzoeker in zijn vierde asielaanvraag verwijst naar enkele internetsites, stelt de Raad vast dat verzoeker in de aanvraag zelf poneert dat de daarin terug te vinden informatie algemene informatie betreft omtrent de vervolging van Christenen in Iran. Tevens wordt vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde sites geenszins specifiek verwijzen naar de verklaring van de Europese Unie van 26 september 2008, zodat ook hier niet blijkt als zou verzoeker, zelfs zonder neerlegging van het document, specifiek hebben verwezen naar voormeld document.

Waar verzoeker in zijn repliekmemorie nog stelt dat hij de verklaring van de Europese Unie van 26 september 2008 wel degelijk toevoegt aan zijn inleidend verzoekschrift, wijst de Raad erop dat dit laattijdig is, nu de verwerende partij er geen kennis van had op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en dienaangaande dus niet diende te motiveren.

Waar verzoeker aldus van mening is dat beide door hem aangebrachte gegevens wél pertinent zijn om de beslissingen in de laatste fase van de voorgaande procedure, omtrent zijn hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een andere wending te geven, kan hij aldus niet gevolgd worden, nu de gemachtigde van de minister, zoals blijkt uit voorgaande bespreking, terecht tot de conclusie is gekomen dat de door

verzoeker aangebrachte elementen geen nieuwe gegevens zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Noch een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.